

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil lige sige om betimeligheden af at tage debatten nu: Jeg minder igen om, at Pontoppidanudvalget skulle have været færdig i september 1994, så vi kunne jo altså have siddet her og ventet vinter og vår og vinter og vår og vinter og vår i lang tid.

Derudover blev debatten faktisk rejst længe før jul, og der var gode grunde til det. Jeg synes ikke, det er rart, når man rundt omkring – blandt folk, pressen osv. – taler om Justitsministeriet med en stor hånlatter. Man skal huske på, det var sådan i gamle dage, at når man ringede til Justitsministeriets lovkontor, så nærmest bukkede folk og talte med krøllede bogstaver af bare ærbødighed. Sådan er det altså ikke mere, og vi er jo nødt til på et eller andet tidspunkt at få denne debat herinde.

Jeg er da godt klar over, at vi ikke løser tingene i dag, men jeg er på den anden side meget nedslået over, at så mange herinde synes, at det ikke er vores opgave og ansvar at interessere sig for de her ting. Det mener jeg det er, og derfor er jeg glad for debatten og stort set også for den måde, hvorpå den er forløbet indtil nu.

Så vil jeg lige sige til fru Dorte Bennedsen om Folketinget, at jeg tror da ikke, der er nogle, der forestiller sig, at Folketinget skal have domstolene, sådan at man kunne blande sig i dem. Det ville være en rædsel. Det er jeg da enig i. Altså det, vi kan se, sådan som det ligger nu i Justitsministeriet, kan det lykkes Folketinget – man kan være enig eller uenig – men så kan det jo lykkes Folketinget at lægge pres på justitsministeren, så han blander sig.

Man kan så diskutere, om det er klogt. Jeg har været enig i nogle af de ting, der er sket, og uenig i nogle andre, men sandheden er, at sådan som systemet er nu, virker den politiske pression næsten med lige løb frem til Rigsadvokaten. Det er altså ikke særlig godt, og jeg mener, at uanset om jeg er enig i beslutningerne eller i pressionen eller ej, så skal systemet være robust nok til, at det kan modstå den slags pression, hvis det finder den usaglig. Det skal i hvert fald aldrig være det, der er begrundelsen for, at man vil gøre noget.

Så derfor vil jeg sige, at forestillingen om at have Folketinget har intet at gøre med, at Folketinget skal have en dyt at sige over, hvordan det dér skal virke, men det er simpelt hen et spørgsmål, om der skal være et eller andet sted, hvor der er bare et minimum af en livline til det sted,

hvor pengene kommer, og hvor kontrollen af økonomien osv. kommer fra.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu har fru Margrete Auken to eller tre gange nævnt det, vi egentlig alle sammen godt ved, nemlig at Domstolsudvalget skulle have været færdigt i 1994. Det ved vi alle, og det havde vi alle ønsket.

Nu vil jeg godt sige, at det jo ikke er første gang, at et udvalg ikke er blevet færdig til tiden. Men jeg vil bede fru Margrete Auken overveje, hvad der var sket, hvis en justitsminister var gået hen og havde sagt til udvalget: Nu skal I se at blive færdige, og nu sætter jeg den deadline op; jeg vil ikke finde mig i mere. Hvem ville være de første til at gå ud og bebrejde justitsministeren, at han blandede sig? Det ville SF, ligesom fru Margrete Auken nu bebrejder, at den nuværende justitsminister er gået ind i relation til Skålafjallsagen, og at det også er for galt, hvad justitsministeren har gjort dér.

Jeg vil godt minde fru Margrete Auken om, at det er hendes partifælle, hr. Rahbæk Møller, der har presset justitsministeren til at gøre sådan. Og det samme ville jo ske, hvis justitsministeren blandede sig i Domstolsudvalgets færdiggørelse.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Til det første vil jeg altså synes, det er priseligt, om ministrene skynder på deres udvalg. Det synes jeg altså. Selv om det er selveste højesteretspræsidenten, der er formand for udvalget, så er det altså ikke mere urørligt end alle mulige andre udvalg. Og tænk, jeg synes, det havde været godt, om de havde fået det sådan: Så er det bare om at få lavet lidt herhenne, tak.

Den sag er jeg helt klar på, og jeg ville sætte meget pris på, at det skete mange flere gange, uden at jeg vil blive forarget over det, tværtimod. Tak, hvis det skete.

Så er der spørgsmålet om de dér sager, der bliver rejst. Nu kom fru Dorte Bennedsen selv med beviset på, at det kunne lade sig gøre. Hun siger, at det er efter pres fra hr. Kjeld Rahbæk Møller, at justitsministeren får denne sag til at løbe igennem.

Jeg sagde udtrykkelig, at uanset om jeg er enig eller uenig i nogle af de beslutninger, der bliver truffet i forhold til en sag – i forhold til en sag – så er jeg dybt bekymret over, at systemet